

LLEGIM OPINIÓ

Benvinguts a la intranquil·litat

Leer en castellano

Marion Muller Colard, assagista i teòloga, a Barcelona PAU DE LA CALLE

Ignasi Aragay 12/09/2024

SEGUEIX-ME

3 min

2 [share icon] [bookmark icon] [back icon] Regala aquest article

“La tranquil·litat fa que ens perdem tantes coses, de vegades”. Ho escriu la teòloga protestant francesa Marion Muller-Colard al seu elogi de la intranquil·litat, un assaig breu molt a tocar de la pròpia experiència, que comença recordant-nos que naixem plorant. El nostre primer acte vital ja no és precisament plàcid. La vida és neguit, canvi, moviment, prova i error. Tranquils, no passa res, ens ve a dir. És ben normal. És millor que ens acostumem a la intranquil·litat, a la incertesa, que en realitat són la norma de l’existència. Vist així, no té gaire sentit la queixa habitual que tots tenim a la punta de la llengua que el món és un caos. Esclar que sí, i què? També pot ser meravellós. Joia i inquietud van de bracet.

El llibre *La intranquil·litat* (Fragmenta, en traducció d’Helena Cots), que aquí es va editar en plena pandèmia, me l’ha regalat aquest estiu un amic que sap que vaig una mica de corcoll. Ja m’agradaria prendre’m les coses amb més calma, tenir més temps per pensar i estimar. Però no, estic -presumeixo que la majoria estem- instal·lat en la voràgine, en la imprevisibilitat, en la improvisació. Acció, reacció. Mai res surt ben bé com havíem pensat. Els canvis de plans són constants, tant en l’àmbit privat com en el públic, a casa i a la feina. Aquí caic, allà m’aixeco.

Això no vol dir que hàgim de renunciar a l’ordre, a la recerca de l’harmonia. És un anhel perfectament humà que ha d’incloure la intranquil·litat com a companya de viatge. Naixem plorant i el final és la mort. El trànsit, la vida, és una aventura imprevisible. Les pertorbacions i les contrarietats ens aboquen a crear. Combatre-les amb tranquil·litzants? Millor respondre-hi amb vida, cara a cara. “És l’escriptura que et fa intranquil o és la intranquil·litat que et fa escriptor”, es pregunta l’autora, que cita el *Llibre del desassossec* on Pessoa escriu sobre “la impaciència de l’ànima” que l’anima. El món és dels intranquils, que en major o menor mesura som tots. A vegades la intranquil·litat es manifesta visiblement, a vegades va per dins. Però sempre hi és, com un corcó i com un estímul. Insidiosa, fabulosa.

L’entropia ens encalça, i què? La gràcia és anar ordenant el nostre desordre. Un problema, una solució. Quan algú em diu “tinc un problema”, automàticament li responc: “Només un?” Potser si visquéssim sols podríem arribar a un notable punt d’equilibri. Però qui vol ser eremita? Som éssers socials. Necessitem tocar i deixar-nos tocar, deixar-nos sorprendre pels altres. També és irreal l’aspiració a fer la viu-viu dins una fortalesa de certeses. Acceptem la inquietud i el dubte. Ella s’ho formula així: “¿Què és més fecund: voler fer-nos amos de la vida o deixar-nos fregar per la vida?” I la resposta és que “evitant l’assumpció de riscos també evitariem l’audàcia i la innovació”. Tot sempre és nou, tot sempre es mou. Ja ho deia Heràclit, mai ens banyem en la mateixa aigua. Sí: cada dia és un nou dia.

Com que és teòloga, a la part final del llibre li surt la vena: “L’evangeli renuncia a fabricar superhomes per submergir-se en la complexitat de la humanitat tal com és”, de la vida fràgil, lliure, incòmoda, sense garanties, amb esperances, imprevisible, sofrerta, constantment renovada. I afegeix: “Jesús es va sotmetre a la intranquil·litat”, va viure intensament, fins a l’extrem, lluny de la “tirania de la felicitat” que avui ens obsedeix. “Podem perdre la vida volent-la resguardar de la intranquil·litat”. L’amor mai ha estat tranquil.

La paradoxa és que llegir aquest llibre m’ha deixat bastant tranquil. En fi, que tingueu un bon i intranquil retorn a la feina.